

1) po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) w razie śmierci albo zaginięcia funkcjonariusza:

a) w czasie pełnienia służby w jednostkach policyjnych w przypadku, o którym mowa w art. 145a ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2002 r. Nr 7, poz. 58, z późn. zm.³⁾),

b) w czasie pełnienia służby wywiadowczej poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej w strefie działań wojennych, jeżeli funkcjonariusz wykonywał czynności operacyjno-rozpoznawcze, o których mowa w art. 22 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. Nr 74, poz. 676, z późn. zm.⁴⁾), lub kierował wykonywaniem takich czynności

— renta rodzinna przysługuje małżonkowi bez względu na wiek i stan zdrowia;”;

2) pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) jeżeli śmierć funkcjonariusza pozostająca w związku ze służbą jest następstwem czynu karalnego, przy wypłacaniu renty rodzinnej nie

stosuje się przewidzianego w ustawie o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych zawieszania lub zmniejszania tego świadczenia w razie osiągnięcia przychodu z tytułu działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego. W tym wypadku renta rodzinna przysługuje małżonkowi bez względu na wiek i stan zdrowia.”.

Art. 4. 1. Uprawnienia do wojskowej renty rodzinnej w przypadku zaistnienia okoliczności, o których mowa w art. 24 pkt 1a ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, oraz do renty rodzinnej w przypadku zaistnienia okoliczności, o których mowa w art. 44 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 2 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, przysługują jeżeli śmierć albo zaginięcie żołnierza miały miejsce po dniu 23 lutego 1998 r.

2. Uprawnienia do policyjnej renty rodzinnej w przypadku zaistnienia okoliczności, o których mowa w art. 24 pkt 1a lit. a ustawy zmienianej w art. 3 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, przysługują jeżeli śmierć albo zaginięcie funkcjonariusza miały miejsce po dniu 18 października 2001 r.

3. Uprawnienia do policyjnej renty rodzinnej w przypadku zaistnienia okoliczności, o których mowa w art. 24 pkt 1a lit. b ustawy zmienianej w art. 3 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, przysługują jeżeli śmierć albo zaginięcie funkcjonariusza miały miejsce po dniu 28 czerwca 2002 r.

Art. 5. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Kwaśniewski*

66

USTAWA

z dnia 16 grudnia 2004 r.

o zmianie ustawy o doradztwie podatkowym oraz ustawy o rachunkowości

Art. 1. W ustawie z dnia 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym (Dz. U. z 2002 r. Nr 9, poz. 86, z późn. zm.¹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2:

a) w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) prowadzenie, w imieniu i na rzecz podatników, płatników i inkasentów, ksiąg podatkowych i innych ewidencji do celów podatkowych oraz udzielanie im pomocy w tym zakresie,”,

b) uchyla się ust. 3;

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 153, poz. 1271 i Nr 240, poz. 2052, z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 i Nr 137, poz. 1302 oraz z 2004 r. Nr 62, poz. 577.

2) po art. 3 dodaje się art. 3a w brzmieniu:

„Art. 3a. Podmioty uprawnione, zgodnie z odrębnymi przepisami, do usługowego prowadzenia ksiąg rachunkowych mogą również wykonywać czynności, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2 i 3.”;

3) w art. 6 dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu:

„3. Na listę doradców podatkowych wpisuje się również osoby fizyczne, których kwalifikacje do wykonywania zawodu doradcy podatkowego zostały uznane na zasadach określonych w ustawie z dnia 26 kwietnia 2001 r. o zasadach uznawania nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej kwalifikacji do wykonywania zawodów regulowanych (Dz. U. Nr 87, poz. 954, z 2002 r. Nr 71, poz. 655, z 2003 r. Nr 190, poz. 1864 oraz z 2004 r. Nr 96, poz. 959), zwanej dalej „ustawą o uznawaniu kwalifikacji”, jeżeli:

- 1) spełniają warunki określone w ust. 1 pkt 2 i 3,
- 2) wystąpią z wnioskiem o wpis na listę, nie później niż w terminie 12 miesięcy od dnia doręczenia decyzji o uznaniu kwalifikacji wydanej na podstawie art. 5 ust. 2 ustawy o uznawaniu kwalifikacji.

4. W przypadku osoby nieposiadającej polskiego obywatelstwa do stwierdzenia pełni praw publicznych właściwe są przepisy prawa państwa, którego obywatelstwo posiada dana osoba.”;

4) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Art. 7. 1. Krajowa Rada Doradców Podatkowych prowadzi listę doradców podatkowych, zwaną dalej „listą”, oraz podejmuje decyzje w sprawach wpisu na listę lub skreślenia z niej.

2. Wpisu na listę dokonuje się na wniosek osoby zainteresowanej.

3. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, zawiera:

- 1) nazwisko, imię oraz datę urodzenia,
- 2) oznaczenie miejsca zamieszkania,
- 3) oznaczenie miejsca wykonywania doradztwa podatkowego (siedziby),
- 4) numer identyfikacji podatkowej (NIP) lub inny numer służący identyfikacji dla celów podatkowych lub ubezpieczeń społecznych nadany w państwie pochodzenia osoby składającej wniosek,

5) informacje o zmianach danych wymienionych w pkt 1—4, dokonanych

w ciągu 5 lat poprzedzających złożenie wniosku o wpis.

4. Do wniosku, z zastrzeżeniem ust. 5, dołącza się:

- 1) oświadczenie o spełnianiu warunków określonych w art. 6 ust. 1 pkt 2 i 3,
- 2) aktualne zaświadczenie o niekaralności z Krajowego Rejestru Karnego,
- 3) dokumenty potwierdzające spełnienie warunków, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 6 i 7.

5. Osoby, o których mowa w art. 6 ust. 3, do wniosku dołączają wyłącznie:

- 1) kopię decyzji wydanej na podstawie art. 5 ust. 2 ustawy o uznawaniu kwalifikacji,
- 2) oświadczenie o spełnianiu warunków określonych w art. 6 ust. 1 pkt 2 i 3.

6. Wpis doradcy podatkowego na listę obejmuje:

- 1) numer i datę wpisu,
- 2) dane wymienione w ust. 3 pkt 1—4.

7. Doradca podatkowy jest obowiązany zawiadomić Krajową Radę Doradców Podatkowych o wszelkich zmianach danych określonych w ust. 3 w terminie 30 dni od dnia zaistnienia tych zmian.”;

5) w art. 10 w ust. 1a w pkt 4 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 5 w brzmieniu:

„5) utraty prawa do wykonywania zawodu w państwie pochodzenia.”;

6) w art. 14 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Minister właściwy do spraw finansów publicznych ogłasza w Dzienniku Urzędowym Ministra Finansów komunikat o dokonaniu wpisu osoby prawnej do rejestru, a także o zmianie lub skreśleniu tego wpisu.”;

7) w art. 21:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Do egzaminu na doradcę podatkowego jest dopuszczona osoba spełniająca warunki, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 2, 3 i 5.”,

b) ust. 4a otrzymuje brzmienie:

„4a. Krajowa Rada Doradców Podatkowych może zwolnić obywatela polskiego, obywatela państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) — stron umowy o Europejskim Ob-

szarze Gospodarczym z wymogu określonego w art. 6 ust. 1 pkt 6, jeżeli wykonywali oni czynności doradztwa podatkowego co najmniej przez 2 lata w jednym z tych państw.”;

8) po art. 22 dodaje się art. 22a w brzmieniu:

„Art. 22a. Komisja Egzaminacyjna przeprowadza test umiejętności dla osób, które, w toku postępowania w sprawie uznania kwalifikacji do wykonywania zawodu doradcy podatkowego, zostaną zobowiązane do zdania testu umiejętności, na zasadach określonych w odrębnych przepisach.”;

9) w art. 27:

a) w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) osoba fizyczna prowadząca działalność we własnym imieniu i na własny rachunek lub jako uczestnik spółki niemającej osobowości prawnej, z wyjątkiem spółki komandytowo-akcyjnej,”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Doradcy podatkowi mogą wykonywać swój zawód uczestnicząc w spółkach, o których mowa w ust. 1 pkt 1, pod warunkiem, że komplementariuszami w spółce komandytowej oraz współnikami w pozostałych spółkach są wyłącznie doradcy podatkowi.”;

10) po art. 46 dodaje się art. 46a i 46b w brzmieniu:

„Art. 46a. 1. Do przeprowadzania kontroli spełnienia obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia, o którym mowa w art. 44, są uprawnieni minister właściwy do spraw finansów publicznych oraz Krajowa Rada Doradców Podatkowych. Spełnienie obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia, o którym mowa w art. 44, ustala się na podstawie polisy lub innego dokumentu ubezpieczenia, potwierdzającego zawarcie umowy tego ubezpieczenia, wystawionego przez zakład ubezpieczeń.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych nadzoruje wykonywanie przez Krajową Radę Doradców Podatkowych zadań określonych w ust. 1. Krajowa Rada Doradców Podatkowych jest obowiązana do składania ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych raz w roku, w terminie do dnia 15 marca, sprawozdań z kontroli przeprowadzonych w poprzednim roku kalendarzowym.

Art. 46b. Podmioty, o których mowa w art. 3a, są obowiązane do zawarcia, na podstawie odrębnych przepisów, umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody wyrządzone przy wykonywaniu czynności doradztwa podatkowego, do wykonywania których są uprawnione.”;

11) w art. 56 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Do zadań Krajowej Rady Doradców Podatkowych należy:

- 1) zwoływanie Krajowego Zjazdu Doradców Podatkowych,
- 2) zapewnienie wykonywania uchwał Krajowego Zjazdu Doradców Podatkowych,
- 3) reprezentowanie doradców podatkowych,
- 4) opracowywanie rocznych planów finansowych Krajowej Izby Doradców Podatkowych oraz sprawozdań z ich wykonania,
- 5) podejmowanie decyzji w sprawach wpisu na listę i skreślenia z niej,
- 6) wysuwanie kandydatów na członków Komisji Egzaminacyjnej,
- 7) opiniowanie projektów ustaw i rozporządzeń dotyczących prawa podatkowego i przedstawianie wniosków w tym zakresie,
- 8) prowadzenie kontroli spełnienia obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia obowiązkowego, o którym mowa w art. 44, oraz sporządzanie sprawozdań w tym zakresie,
- 9) wykonywanie innych zadań.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2002 r. Nr 76, poz. 694, z późn. zm.²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 21 ust. 1a otrzymuje brzmienie:

„1a. Można zaniechać zamieszczania na dowodzie danych, o których mowa w ust. 1 pkt 5 i 6, jeżeli wynika to z odrębnych przepisów lub techniki dokumentowania zapisów księgowych.”;

2) w art. 79 pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) prowadzi działalność usługową w zakresie prowadzenia ksiąg rachunkowych lub wykonywania czynności doradztwa podatkowego, do wykonywania których jest uprawniony zgodnie z odrębnymi przepisami — bez spełnienia

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2003 r. Nr 60, poz. 535, Nr 124, poz. 1152, Nr 139, poz. 1324 i Nr 229, poz. 2276 oraz z 2004 r. Nr 96, poz. 959, Nr 145, poz. 1535, Nr 146, poz. 1546 i Nr 213, poz. 2155.

obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia, o której mowa w art. 80a ust. 1”;

3) w art. 80a ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Podmioty, o których mowa w art. 11 ust. 3, są obowiązane do zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody wyrządzone w związku z prowadzoną działalnością obejmującą swym zakresem:

- 1) prowadzenie ksiąg rachunkowych,
- 2) wykonywanie czynności doradztwa podatkowego, do wykonywania których są uprawnione zgodnie z odrębnymi przepisami.”.

Art. 3. Do zobowiązań wynikających z umów ubezpieczenia zawartych przed upływem 3 miesięcy od dnia ogłoszenia niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 4. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 1 pkt 10, art. 2 pkt 2 i 3 oraz art. 3, które wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Kwaśniewski*

67

USTAWA

z dnia 17 grudnia 2004 r.

o prawie pomocy w postępowaniu w sprawach cywilnych prowadzonym w państwach członkowskich Unii Europejskiej¹⁾

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. 1. Ustawa określa:

- 1) zasady, warunki i tryb przyznawania osobom fizycznym mającym miejsce zamieszkania lub zwykłego pobytu w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej prawa pomocy w postępowaniu w sprawach cywilnych, które ma być wszczęte lub jest prowadzone w Polsce;
- 2) zasady, warunki i tryb przyznawania osobom fizycznym mającym miejsce zamieszkania lub zwykłego pobytu w Rzeczypospolitej Polskiej prawa pomocy na potrzeby postępowania w sprawach cywilnych, które ma być wszczęte lub jest prowadzone w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej.

2. Jeżeli osoba fizyczna ubiegająca się o przyznanie jej prawa pomocy lub korzystająca z tego prawa, zwana dalej „wnioskodawcą”, nie ma obywatelstwa państwa członkowskiego Unii Europejskiej, przepisy

ustawy stosuje się do niej wówczas, gdy przebywa na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej zgodnie z prawem tego państwa.

3. Państwem członkowskim Unii Europejskiej w rozumieniu ustawy jest każde państwo członkowskie Unii Europejskiej z wyłączeniem Królestwa Danii, zwane dalej „państwem członkowskim”.

Art. 2. O możliwości ubiegania się o prawo pomocy decyduje miejsce zamieszkania lub zwykłego pobytu w dacie złożenia wniosku o przyznanie tego prawa do organu właściwego według art. 8 lub art. 21. Późniejsza zmiana miejsca zamieszkania lub zwykłego pobytu przez wnioskodawcę nie wpływa na możliwość ubiegania się o przyznanie lub korzystania z prawa pomocy.

Art. 3. W sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania w przedmiocie przyznania prawa pomocy stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. — Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, z późn. zm.²⁾) oraz ustawy z dnia

¹⁾ Przepisy niniejszej ustawy wdrażają dyrektywę 2003/8/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. przyjętą w celu usprawnienia dostępu do wymiaru sprawiedliwości w sporach transgranicznych poprzez ustanowienie minimalnych wspólnych zasad odnoszących się do pomocy prawnej w sporach o tym charakterze (Dz. Urz. WE L 26 z 31.01.2003).

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1965 r. Nr 15, poz. 113, z 1974 r. Nr 27, poz. 157 i Nr 39, poz. 231, z 1975 r. Nr 45, poz. 234, z 1982 r. Nr 11, poz. 82 i Nr 30, poz. 210, z 1983 r. Nr 5, poz. 33, z 1984 r. Nr 45, poz. 241 i 242, z 1985 r. Nr 20, poz. 86, z 1987 r. Nr 21, poz. 123, z 1988 r. Nr 41, poz. 324, z 1989 r. Nr 4, poz. 21 i Nr 33, poz. 175, z 1990 r. Nr 14, poz. 88, Nr 34, poz. 198,